

Bogdan Ghiu scrie și publică poezie, eseuri (despre literatură, filosofie, media, artă contemporană, arhitectură, teoria și pedagogia traducerii, politică) și traduceri din filosofia și literatura franceză. În momentul de față susține două rubrici săptămânale (în *Observator cultural* și pe LiterNet) și o rubrică cotidiană despre oraș (la Radio România Cultural). Cele mai recente apariții sunt eseurile *Linia de producție. Lucrând cu arta* (2014) și *Totul trebuie tradus. Noua paradigmă (un manifest)* (2015) și culegerea *Opera poetică* (2017). Are în pregătire o nouă lucrare despre traducere (*reBAbel*) și o carte despre București (*Un oraș pe drumuri*). Precedenta carte de poeme, (*Poemul din carton*) *Urme de distrugere pe Marte*, a apărut în 2006.

BOGDAN GHIU Cu Orice e posibil

NEMIRA

1

Să te aperi cu ce nu e recunoscut
Ca armă ca
Să nu fii acuzat de atac

2

Întotdeauna ai pe undeva
Un poem două zece
Ceva scris
Zici că se scriu singure
Dar nu nu este așa Tu le scrii
Dar ele nu s-ar scrie dacă nu le-ai uita
Scrierea lor e tocmai această uitare
Trebuie doar să știi să cauți

3

Îmi amintesc deci că scriam
Din viață nu-mi amintesc decît că scriam
Visam că pe pernă alături de cap
Aveam deschis un caiet
Dormeam și scriam
Dormeam și scriam

4

Poemul moare Dispare Nici nu
Mai apare
Poetul moare Cuvîntul moare Este
Uitat

Într-o secundă Deodată sau
Într-o întreagă istorie despre care
Nici nu bănuiam că e
Tocmai a morții lor

5

Cine azi mai moare
Cine Ce dispăre ca și cum
Uitarea ar fi o operă o
Lucrare
Mîinile noastre lucrătoare
Ce fac Privește-ți mîinile
Mîna Cum ar arăta uitarea
Fără mîinile noastre Dar
Fără un picior fără un
Ochi sau o unghie Întreabă
Pleoapa Ea știe mai multe
Decît ochiul căci acoperă și desparte Ține
Deoparte Dacă mîinile
Ar avea pleoape Care să le acopere
Să le-nchidă Dacă
Pleoapele ar fi ochi
La capătul unei întregi evoluții
Ca să nu mai putem fugi de imagini
Sîntem pămînt uitare vie
Care nu încetează să crească din noi
Cine nu moare cu noi

6

Fără teamă moare totul cu noi
Noi știm să insuflăm încredere
Să risipim teama Să speriem spaima
Fără teamă moare totul cu noi

7

Se încheie lupta
Cine a dispărut lipsește pur și simplu
Nu mai apare
Cei care au pierdut Cei mai mulți
Sînt luați prizonieri
Făcuți prizonieri și apoi Luați prizonieri
Devin supuși
Aceștia-s aici Aceștia se văd
Cei ce înving sînt simpli organizatori
Cei ce se văd În istorie ca și în poem
Sînt învinșii care au scăpat
Dovada victoriei
Celui aici nevăzut Vestigii
Ale triumfului Sculptură în mase

8

Am îndepărtat cuvinte Am deportat cuvinte
Am ucis cuvintele Le-am decimat
Am ales ca să rămînă cuvinte
Dintr-un popor o inscripție
Sculptură în carne
În os

9

Fără filozofie Fără povești
Poezie Aproape
Alături
Să ai unde să sari Să scoți
Mîinile ca să faci altceva
Să nu rămînă prinse legate aici
Fără să pleci totuși cu totul

10

Aici pe undeva printre cuvintele astea
Printre înscrisurile acestea
Ne-am putea fofila
Am putea scăpa
Să nu fim nevoiți să fugim
Să ne refugiem

11

Scrii Ștergi Scrii
Ca și cum ai șterge
Dar nu ce există
Ci ce faci tu acum

12

Și or să vină refugiații
Toată lumea absolut toți oamenii
Or să vrea să vină aici
Să fie unde ești tu
Este singurul loc de pe pămînt

Aici e pămîntul
Li se spune refugiați
Dar poate sînt versuri

13

Cu vorba în gură
Stîlcind-o ca să nu fie
Stîlcită
Nu credeam că voi mai fi
Nevoit să mă întorc
Să recurg iarăși la poezie
Cînd eram tînr strîngeam cu putere
Aveam putere
Aveam toată puterea necesară
Și o foloseam pe toată numai la asta
Strîngeam cuvîntul în gură
Să nu mi-l strivească alții
Făceam din greu tăcere
Cu gura mare
Cum să faci tăcere asta am învățat
Cercul se-nchide acum
Strîns ca gura
Strivesc iar vorba în gură
Să nu o stîlcească alții

Iar dușmanul este cea mai mare capcană